

1 t. tork, četrtek in sobota
izhaja in selja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dan za vse leto 8 gl. — k.
12 pol leta . . . 4 „ — „
12 četr let . . . 2 „ 20 „

Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k.
12 pol leta . . . 5 „ — „
12 četr let . . . 2 „ 20 „

Vredništvo in opravništvo
je na stolnem trgu (Doma-
plate) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopno
vredno se plačuje
6 kr., če se tiskalo 1krat,
5 kr., če se tiska 2krat,
4 kr., če se tiska 3krat.
Veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačati
kolek (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Slavnostni govor dr. K. Sladkovskega pri pokladanju temeljnega kamna narodnemu gledišču v Pragi 16. t. m.

Zaigraj, dolgo tlačeno srce česko, zaigraj z nami sbračeno srce slovansko! Že nam je zasvitela zora nadepolnega dné, zopet je prebujen naš narod k novemu, činovskemu životu in se s slavnim delom pripravlja zaklad slavne bodočnosti.

Ti predraga mati naša Praga, s kako blaženosti žarečim očesom gledaš na brezštevilne množine neštetege ljudstva, katero se danes v nepreglednem slavnostnem provodu kaže pred teboj! In ne vara te čut blaženosti matere! Da, vsi ti so tvoji lastni sinovi in hčere, ki so v duhu vedno zvesto k tebi stali, če so tudi v najskrajnejem konci naših širnih dežel razstavljeni. To so tvoji verni sinovi in hčere, in njih vsakteri je v počutu otročje ljubezni in zahvalnosti že dolgo časa skladal darek k darku, da bi ga tebi, mati po stoletni revii, katero si trpela za našega nesrečnega trpljenja, s združeno močjo napravili rodbinski praznik, dan največe one blaženosti, katero čuti mati, kedar vidi svoje otroke po kruti osodi preganjane v srečnejšem trenutku vse zopet okoli sebe zbrane. To so tvoji verni sinovi in hčere, kateri zdaj, ko njih združeni darki že naraščajo v tebi dostojen dar, stopijo danes k tebi, da bi nov list prideli vencu nezginljive tvoje krasi in slave, in da bi z novim oslavljenjem tvojim položili zaklad novemu oslavljenju celega roda svojega.

Zatoraj nam bodite v imenu splošne naše matere Prage pozdravljeni, vi bratje vsi iz Česke, Moravske in Šleske, bodite nam pozdravljeni pobratimci iz oddaljenih zemelj in držav izvan naše domovine, kateri ste prišli k nam, da bi zvišali znamenitost današnje naše slavnosti in po svoji nazočnosti svetu kažete, da smo mi vsi kot vnuki iste matere Slave člani velikega naroda slovanskega, ktere nas vse še čaka velika, slavna bodočnost.

Narod naš se dozda ni še popolnoma povzdignol na ono mesto, katero so v vrsti narodov evropskih zauzemali njegovi predci; narod naš še ni dozda po trdni ogradii prava pripadajočega mu po očetih njegovih zavarovan proti napadam, s kterimi mu grozé njegovi večni neprijatelji, a dozda ga le brani še duh časa z mogočno roko svojo, da ga zdaj več ne preganja ona okrutnost, kteremu bi bil do mala skoraj podlegel.

To svedočbo vendar si more v slavnem tem trenutku naš narod dati pred celim svetom, da bi kratkega oddihljeja nekterih desetletij, kateri mu je bil dopuščen po stoletnem nečloveškem tlačjenju, ne bil mogel izdatneje použiti k svojemu dušnemu in gmotnemu krepčanju, kakor se je v resnici godilo.

Ni še minolo četrto stoletje, ko je bil naš narod za smrt odkazan, a glej! zdaj se že ponaša z učenjaki, kterih imena se s spoštovanjem imenujejo po vsem izobraženem svetu, vsi oddelki našega slovstva in krasnih vednosti so v nadepolnem navšitu! Po vselem in nepričakovanem napredku v vseh odborih narodnega gospodarstva se od dné do dné širi blagobitje in osveta v vseh vrstah našega ljudstva; vseobče zopet prebujena svest naše pravice do samostalnosti kakor tudi svest splošnega državnega prava dedičnih naših dežel se bolj in bolj širi in se dokoplje do popolnega spoznanja in prepričanja, in take se more vsakdo izmed nas ponosno glasiti k svojemu rodu.

Ali še kdo dvomi o životni moči, dvomi kdo o bodočnosti našega naroda? Naj si odgovori na vprašanje: Ali ni osveta životna moč, nima osveta bodočnosti? Ali kakor je nad vsako dvombo gotovo, da je osveta vir vsakterega života in porok bodočnosti, tako gotova je tudi živočnost, tako gotova je tudi bodočnost naroda našega. Pogledi, ki hočeš dvomiti, na nepregledne vrste tisočerih, ki se kažejo zdaj vidu tvojemu. Osveta je geslo, za njim so, ki so zbrani v oslavo današnjega dné, osveta je geslo milijonov nenazočih bratov in sester njihovih, osveta je geslo in zaklad vsega našega narodnega života.

Tekoj v prvi dobi, ko se je po dolgem, teškem omračenju naš narod prebudit k novemu življenju, bilo je prvo in glavno

njegovo prizadetje, da bi se dokopal po omiki in osveti do dostojnega mesta v vrsti narodov in z največo naglostjo so se po vseh naših deželah ustanovile in zboljšale šole in razni mikalni zavodi, v kterih bi zadobil po stoletni nevoljnosti oslabei jezik novo gibčnost in oglajenost, in bi se izobraževala naša mladež oproščena robstva tuje govornice v jeziku in duhu očetov svojih.

V blagem boji za povzdigo in oliko rodu in jezika svojega niso hoteli zaostati odrasli za mlajšimi, ni hotel zaostati oče za sinom in je želel tudi za se izobrazilnega zavoda narodnega, želeli šolo življenja praktičnega, ktera bi po vzbujenem in oblaženem krasočutju vodila do zlahtnega srca in blagih nprav, in s pravo ljudsko osveto navdahnila vse kroge ljudske; in tako pod praprom osvete že pred 20 leti v celem narodu našem odzivalo se je geslo: Imeti moramo samostalno gledišče narodno!

Kakor da bi se bilo dotaknolno strune, v kateri ima tisoč in tisočev glasov skrit svoj milozvuk, tako čarobno je odzival od srca do srca ta glas po vseh deželah, v Česki, Moravski in Šleski, in v sveti gorečnosti so hoteli k žrtveniku oče in sin, mati in hči, premožen in vbožen, da bi vsak po svoje pripomogel do oslave osvete, do oslave celega svojega naroda in tekoj v tej prvi gorečnosti, vseobče navdušenosti je bilo vzvišeno početje zagotovljeno.

Tú na naj lepšem prostoru prekrasne naše zlate Prage, v osrčji milenega brda Petrinskega, obrobjenega s srebrno-belim pasom Vltave, na desni strani starovojvodskega Višehrada in vstric ponosnega sedišča slavnih kraljev naših, se bo vzdignol hram narodne naše umetnosti in njegova podoba se bo v zrealu hladne Vltave stikala s podobo staroslavnege grada kraljevskega, kakor v dokaz, da hoče naš narod kakor nekda, tako tudi v prihodnje jedna celota biti s svojimi kralji, da posvečuje svojo umetnost kakor sebi, tako njim v oslavo, da si prostovoljno ne pušča po nikomur in v ničemur rušiti svoje pravne razmere do koronovanih svojih kraljev.

Do malega je skoraj 20 polnih let, kar je to čarokrasno mesto posvečeno bilo vzvišenemu svojem namenu, in niso bile premajhne one overe in težave, ki so se celo to dobo stavile proti vroči želji vsacega med nami po izpeljavi velicega dela narodovega. Vse te overe in težave pa niso bile po tem, da bi bile udušile navdušenost naroda našega za slavno nalogo, katero je bil sam prevzel in vsaki vgodni trenutek se je z nova kazala njegova trdna volja, neodstopiti od dela, v čegar izpeljavo je tekoj od početka narodnega življenja pred celim svetom zastavil svojo čast.

Ko se je pa v dobi nedavni iz srede deželne, iz kraljevske Prage zopet oklical važni glas: Zdaj je čas, da se stavi hram dramatiški Muzi česki! — odprli so se povsodi po naših deželah bogati viri najradodarnije darežljivosti narodne, in že danes slavimo v vseobčo radost celega slovanskega sveta prvo viteško zmago svoje stanovitosti s slovesnim pokladanjem velepegega spominka narodnega našega prerorenja, prelepega hrama naše narodne umetnosti.

Danešnji dan nam je porok, da bo naš narod delo, katero si je prvi trenutek svojega prerorenja postavil za častno nalogo, s združeno močjo in odločno voljo dovršil, zato sprejmite v imenu celega naroda hvalo, neginečo hvalo vsi, ki ste prispeli k danešnji svečanosti, spomina vredni za celi razvoj, za celo bodočnost naroda našega.

V imenu celega naroda našega, hvala pred vsem Tebi, naj jasnejši kralj in gospod naš, kateri si blago naklonjeno račil priznati blage namene našega naroda; negineča hvala Vam, njeznomiselne gospé in hčere česke, ki ste verne prirojenemu vam krasočutju v svoji darežljivosti in gorečnosti svojo podporo naklonile hramu krasne umetnosti; negineča hvala Vam, velikomiselnii zastopniki kraljevske naše Prage; ki je s svojo darežljivostjo po Vašem nagibu dala sijajen izgled; in hvala Vam, Vi zastopniki česko-moravskih mest in občin, ki ste z geslom: „Za Prago!“ tako verno sledili njenemu izgledu; hvala Vam, vrli okrajni zastopniki, ki ste tako trdno stali na tem, da je reč narodova bila tudi Vaša reč! Hvala Vam, obrtnijska in rokodelska društva in hvala Vam, založnice česko-moravske, ki ste pokazale, da dobro

veste, da krasne umetnosti in obrtnija razcvitajo druga drugo podpiraje! Hvala Vam, razna domača društva, ki ste vsako zase pospeševala veliki narodni cilj! Hvala Vam, česki delavci, ki ste si skrajšali svoje najnujnejše vsakdanje potrebe, da ste tako tudi svoj darek mogli položiti na altar dežele in naroda! Hvala Tebi, ognjena učeča se mladina, ki si s svojo planteto navdušenostjo v tisoč in tisoč prsil raznetila in še netiš plamen navdušenosti za sveto reč narodno! Veselite se vsi vkup, ker današnji dan je prvo plačilo za vaše dolgoletno, blago skupno prizadevanje.

Je pa delo, za čegar dovršitev se naš narod s tako navdušenim požrtovanjem trudi, je delo, čegar izpeljavo celi naš narod in z njim celi slovanski svet danes slavi kakor največi praznik našega naroda, je to delo resnično tako vzvišeno, tako velevažno za nas one znamenitosti, katero mu prikladno zdaj v svoji navdušenosti?

Ni ga naroda v vrsti vseh izobraženih narodov, kateri ne bi vvaževal gledišče kot hram dramatične umetnosti za velevažno naravno izobraževanja, za šolo k blažnji srca in izmodrenje razuma dozorelega, za šolo narodno in človeško v obče.

Grki, naj bolj razsvitljen narod starega veka, stavili so hram muze dramatične ravno zraven hrama posvečenega bogovom samim in zaisto se ne motijo izobraženi narodi novega veka postavljajoči hram dramatične umetnosti v prvo vrsto za hramom Božjim in za hram vednosti, ker zraven bogočastja in vednosti ni naprave, ktera bi mogla toliko storiti za izobraženje pravosti in bistrenje uma, kakor umetnost dramatična.

Po pravici se povdarja premenitna prednost pravauka in posebno bogočastnega pravauka, da podbada k dobremu, in da se njegovi sodni moči ne more vmakniti nobeno delo niti naj tajniše misli človeške, katerih nikdar ne zasači pravica posvetna.

(Konec v prihodnjic).

Napitnica slovenskega zastopnika pri česki slavnosti g. dr. Vošnjaka:

Gospoda! Najsrčnejši pozdrav sem ti prinesel, mili narod česki, od tvojih južnih bratov Slovencev. Nas delé goré in doline in prebivalci tujega naroda, ki se je v nesrečni dobi vrinol med južne in severno-zapadne Slovane; toda zato nas vodi jednako misljenje, isti namen in solidarnost naših zajmov.

Mi se bojujemo za svojo bitnost, za svoj narodni život. Slovenci in Čehi smo obdani od treh strani od ptujih, nam neprijateljskih narodov, samo na jedni strani smo v dotiki s slovanskimi brati. Vi Čehi ste v tem boji že slavno zmagali in dokazali svetu, da ste a da hočete živeti; celi vaš narod je politično izobražen, oživiljen in kedarkoli ga bodo klicali njegovi voditelji, bode gotovo žrtvoval na oltar domovine ne le svoje premoženje, ampak tudi svojo kri in voditelji vašega naroda so jednako razumni, kakor njihovi čini dosledni. Mi Slovenci pa nimamo historičnega prava, mi nimamo korone slovenske; pri vsem tem pa ni naše pravo manj opravičeno, naše pravo je pravno, narodno. Po tem pravu mora se rešiti narodnost naša. Naša preteklost je tužna in žalostna, polna nepretrganega bojevanja in terpljenja. Okoli nas prebivajoči narodi so nam odtrgali kos za kosom. Med tem ko smo mi branili Evropo napadov krvoločnih Turkov, v miru so si naši zapadni sosedje opomagovali in napredovali do omike in blagostanja. Naš narod je uniral od dne do dne, in že so nam kopali Nemci veliki grob, da bi nas v njem zagreblji, kakor so to že naredili nekterim drugim kolenom slovanskim. Okoli izkopanega groba so se veselili tudi naši sosedje Italijani in Magyari; ali zmotili so se. Mrtvaško zvočenje nam namenjeno izbudilo nas je iz spanja in sklicalo k novemu življenju. Spoznali smo, da smo Slovenci, da smo betva velike lipe slovanske in da je naša sveta dolžnost ohraniti Slovanom od severa vhod do Jadranskega morja, po katerem roke stegujejo 3 ptuji narodi. Kako pa bi zamogli sami bojevati to nejednako borbo, ko bi nas ne krepila misel, da za nami stojé milijoni in milijoni naših bratov, v katerih se od dné do dné živeje buči duh slovanske vzajemnosti, premagovaje stare predrasodke. Vsi, naj govorimo katerokoli slovansko narečje, spoznali smo se kakor sorodni bratje in čutimo, da smo sinovi jedne matere Slave. Kteri izmed slovanskih narodov pa je povzdignol prvi mogočni glas in rekel prvi: „Mi vsi smo Slovani, vsi imamo skupne zajme toraj delajmo zajedno in skupno; kakor je tudi naše početje veličastno, moramo končno vendar zmagati. Ali niso bili to sinovi onega naroda, čigar slovni dan danes slavimo? Ali ni bil to Dobrovski, Hanka, Čelakovski, Šafarik, Kolar in cela sedajna česka inteligenca? Česki narod je kakor Mojzes vdaril v trdo skalo in iz skale je provrel čisti vir bratovske ljubezni in vzajemnosti, ki raste in se širi k naši radosti a na strah neprijateljev naših.

Prvemu vojniku slovanske ideje, česko-slovanskemu narodu in njegovim slavnim voditeljem: Slava in Živio!

D o p i s i.

Iz Ljubljane 17. maja 1868. (Pre mislijevanje po volitvah mestnih odbornikov). Ktera stran je po poslednjih volitvah v mestnem odboru večino glasov zadobila in kateri možjé so bili voljeni, znano Vam je.

Jaz hočem tukaj le omeniti, da je narodna stran propasti morala. Protinardna stran je svoje stališče predobro poznala, ona si je na vse strani z vsemi pripomočki prizadevala, sebi večino glasov pribojevati. V boji za protinardne mestne odbornike je v prvi vrsti stala uradna „Laibacher Zeitung“. Vsaki dan so se v tem listu nahajali novi „ingesendet“, kateri so narodne kandidate obrekovali in grdili. — In kako so se narodnjaki teh nesramnih napadov branili? — „Triglav“ je naj važnejše naskoke „Laibacherične“ v soboto odgovarjal, „Novice“ pa v sredo; toda „Novice“ v svojem 19. listu še samostojnega odgovora niso prinesle na obrekovanje nasprotnikov, ampak posnele so dotični odgovor iz „Triglava“. — Ali mar to zadostuje, samo enkrat na teden in to še le v soboto, svetu dokazovati, da je vse to grda laž, kar so nasprotniki narodnim odbornikom skoz celi teden očitali?! Še nikdar se ni tako očitno pokazalo, kakor pri zadnjih volitvah mestnih odbornikov, kako potreben nam je političen vsakdanji list. — Ali se pa more trditi, da je Ljubljana kaj storila, da bi se nam bil političen dnevnik v Ljubljani osvojel? — Zdaj menda bi se že smelo pripoznati, da je Slovincem o političnem življenji treba več vedeti, kakor kar nam sicer vse hvale vredne „Novice“ in „Triglav“ enkrat na teden donasata, in da ne moremo, če hočemo kaj več vedeti, čitati drugih časnikov (kakoršna je „Laib. Ztg.“ „Frdbl.“, „Presse“ etc.). — Pa tudi na drugo stran se je premalo storilo. — Poslednje dni se je meščanski odbor res trudil, zmago na svojo stran privabiti, ali kar se enkrat zamudi ali zanemari, se dá teško popraviti, posebno pa, če je nasprotna stran vedno na nogah in na straži, kako bi ljudi od druge strani v svoj tabor privabila. — Domorodeci so se na svoje dosedajne volilce preveč zanesli, ter niso pomislili, da je le malo ljudi tako stanovitnih, da bi se lepim obljubam zaslepiti ne dali. — Treba je človeške nagnjenosti in poželjenja dobro opazovati, kakor tudi, kaj je vsakemu po svojem stanu in okoliščinah naj bolj vabljivo in zapeljivo; marsikdo poslušal rad priliznjene besede, drugi bi rad to, še drugi rad kaj drugega dosegel. Treba je toraj večkrat s svojimi volilci občestvovati, treba se je truditi, naklonjenost svojih someščanov si pridobiti in pridobljeno si obdržati. — Vse to pa prizadeva mnogo truda in večkrat tudi nekoliko stroškov. — Le berimo, koliko denarja ljudje v ustavnih državah pri različnih volitvah vptrebijo. — Vse to so nasprotniki narodnih kandidatov kaj dobro razumeli, ter so se po tem ravnali in zmagali. — Naši možjé so predolgo čakali, ko so pa za delo prišli, je bilo že prepozno. — Izgled dr. Kluna je rodovita tla našel. — Več takih meščanov, na ktere se je narodni volilni odbor trdno zanašal, se je dalo obljubam nasprotnikov premotiti, da so narodni odpadli, ne misleči na to, koliko zlega zna iz tega ljubljanskemu mestu in celi deželi nastati, in kako sramoto so sami sebi in celemu narodu s svojim odpadom naklonili. — Pa kaj, taki ljudje navadno nič ne beró ali pa ne domačih narodnih časnikov, izgovarjaje se, da nimajo časa; oni raje zapeljivce poslušajo. Ne, ubogi slovenski narod! po tej poti se ne bodeš nikdar tujstva osvobodil, nikdar si ne bodeš z brezznačajnostjo lepše bodočnosti pridobil! Le ozrimo se nazaj v najnujnejšo zgodovinsko dobo — koliko tuge in nadlog je že avstrijske narode zadelo iz gole brezznačajnosti posameznih móž! Brezznačajni človek in tako tudi brezznačajni narod si nikdar ne more prave veljavnosti pred svetom zadobiti, on ostane vedno vboga para, vedno podnožje tujčevi peti, dokler mu tuja velikodušnost še dihati dovoli. — Ne da se zakrivati, da je za zavednost slovenskega naroda še mnogo treba storiti, da kedaj na bolje pridemo. Visoka vlada slovenskih rodoljubov pri tem težkem opravilu na nobeno stran nič ne podpira, marveč jih še pisano gleda, če se drznejo svojim rojakom o drugih slavjanskih plemenih, o njihovih razmerah in književnosti, o njihovem napredku, o veliki slavjanski rodbini ali celo o slavjanski vzajemnosti govoriti. Mesto pospeševanja se njim pa delo še zavira in obtežuje, mesto pohvale, morajo pa mrzenje prenašati in očitanje pohlevno poslušati, — nasprotnikom slovenskega naroda se pa pogača reže. — Ali je res slovenski narod visoki vladi tako nevaren, da je treba tako nanj paziti, da bi se na narodni podlagi preveč ne omikal? Kje se bere, da so Slovenci svojemu vladarju še kedaj nezvesti bili? — Ali niso mar sinovi slovenskih mater tako hrabri v boji kakor češteni Magyari ali kakor povikševani Nemci? — Zakaj toraj visoke gosposke slovenski narod od vdeleževanja narodne ravnopravnosti vedno le odrivajo? — Ali mar zaradi tega, ker je naš narod premajhen? — Saj kos kruha v roci gladnega človeka še nikdar ni rastle. Če se vam naš narod premajhen zdi za narodno ravnopravnost, nikar ga še bolj ne zmanjšujte, ter nikar z našimi odpadniki že samega na sebi dosti močnega nemškega in italijanskega naroda ne množite. Pri nas se narodni možjé črtijo, drugod jih pa vladi na čelo stavijo; pri nas mora po vetru plašč nositi, kdor neče preganjan biti, drugod se pa tistim največa čast skazuje in vsa oblast prepušča, kateri so zaradi političnih prekučij po postavah življenje ali osebno svobodo zapadli. — Ali se ne pravi to: ljudstvo pačiti (demoralisirati), kar bi vendar visoka vlada ne smela prezirati! To je res pravi dvalizem! — Toda naj se vrnem k mestnim volitvam. — Da bode konec vsega prepira, vse razdraženosti med Ljubljancani, naj dvigne sedajna večina mestnih odbornikov domačo, narodno zastavo, ker tuje bandero nas na domači zemlji nikdar ne bode, ne more zediniti. Ne toliko osebe, katere so v mestnem odboru večino zadobile, se narodnim meščanom protivijo, marveč njihov protinardni princip (vodilo), katerega za svojega spoznavajo. Dosedajno vedenje nove večine mestnega odbora pa nikakor ne opravičuje nadeje v boljšo bodočnost, ker le še preživo nam je v spominu dogodba z „južnim Sokolom“, da bi mogli resno na spravo misliti. — Vederemo. —

V Celji 18. maja. Vlaganje temeljnega kamena praškemu gledišču je tudi v tukajšnji čitalnici združilo mnogo udov k prav prijetni veselici. G. čitalniški predstojnik je v pomembnem govoru, ki je vsakemu globoko v srce segel, razvil česke razmere, ter ob enem vzajemni upliv českih in naših zadev in interesov povdarjal, kazaje da je česko napredovanje više ali manje zagotovilo tudi našega razvoja in obstanka. Na to povzdigne mlad Čeh, izurjen govornik, glas ter ponovivši s kratkimi a jedrnatimi besedami česko zgo-

rovino kaj navdušeno razloži važnost novega češkega zavoda. Spodbuja dalje nazočo mladež k delavnosti, da bi tudi slovenstvo v kratkem moglo obhajati enak dušni napredek (da bi besede te ostale Slovincem v spominu!) Med temi in drugimi govori donele so iz zdravih, krepkih grl pesmi v raznih slovanskih narečjih. Prepričan sem, da mnogim iz srca govorim, zahvalevaje se očitno g. pevovodju.

Iz Središča 19. maja. Prihodnjo nedeljo 24. t. m. popoldan nas bode obiskal pevski zbor slavne ljubomerske čitalnice. Vabimo uljudno k tej veselici vse rodoljube iz naše okolice, posebno pa iz Ptuja, iz Maribora, iz Velike nedelje, iz Ormuža, iz Varaždina itd. — Veselica bode v gostilnici na kolodvoru.

Na Dunaji. 17. maja. (Čehi in Slovenci. Pravda g. Luka Svetca. Razne novice.) Kterega Slovana srce bi radosti ne kipel, ako pregleda, kako čvrsto postopajo naši severni bratje, ki v naj hušji opoziciji proti sedanji vladi se ne bojé nobenega zadržka, da to dosežejo, kar jim spada po vekoviti pravici. Pri svečanosti zaradi položaja temeljnega kamna českomu narodnemu gledišču pokazali so zopet Čehi, da so res izobraženi in slobodni ljubeči narod, ki je naj veče darežljivosti zmožen, ako je treba narodu v prid kaj ustanoviti. Čehi, ki ne pripoznavajo tukajšnjega državnega zbora — nikakor se nočejo vdati nameram cizlitsanskih ministrov, ako lih jim oni veliko obetajo in se kaj prizadevajo, da bi tudi Čehi tako plesali, kakor jim Beust ali Auersperg — Giskra godejo. Pa kaj daje Čehom tako moč, da v naj veči opoziciji tako krepko na literarnem, narodnem in političnem polju napredujejo? — Kaj družega, kot njih solidarnost; vsi Čehi so istega mnenja, dobro vedé, da le sloga jači, a nesloga tlači! Česki narod stoji za svojimi voditelji, in ti so v vseh vprašanjih edini — složni; kako čisto drugače pa je to pri nas v bogih Slovincih! Mi Slovenci, ki smo se po naših poslancih v milost in nemilost sedanji nemški vladi vdali, mi hiramo na celem životu, zglubjavamo to, kar smo po hudem boji si pridobili in to vse pod isti vladi, ki je našim poslaneom tolikokrat že trdila, da je prijateljica Slovincem, da ona ni kratko ni malo ne namerjava Slovence germanizirati, ja, ki je Slovincem celo preljubljeni §. 19 v temeljnih postavah dala.

Zares jako žalostno je, ako pomislimo, da smo zdaj celo tudi v Ljubljani pri mestnih volitvah padli, akoravno je minister Giskra nekemu naših prvakov za gotovo povedal, da je dal povelje v Ljubljano, da uradniki na nobeden način ne smejo proti Slovincem agitirati, da morajo čisto neviralni biti. Pa kaj se zmenijo zato naši gospodje, da se jim le včas kak minister nasmehljá ali jim celo roko podá, veseli so in se radujejo nad ministerkim liberalizmom. Pa nekaj bode vendar Giskra za Slovence storil, dobili bodemo namreč za namestnika deželnega poglavarja na Krajskem gospoda dr. Janeza Bleiweisa; to je tedaj, kar so tukajšni prvaki nam izprosili, da bode v deželnem zboru, čegar ve čina je slovenska, podpredsednik Slovenec. Ne vem, ali je to taka čast za g. Bleiweisa, ki se po pravici imenuje „oče Slovincem“, pa naši prvaki bodo to že vedli.

Vzrok vsemu temu ravnanju z nami je, da smo mi Slovenci nesložni, da narod ne stoji za svojimi sedanjimi zastopniki, ter da ti čisto po svoji trmi delajo. Čehi — složni — napredujejo, ako so lih v opoziciji in mi čisto vdani vladi propadamo! To je nasledek nesrečne naše politike! Kako daleč bodemo še s tem prišli, Bog zna!

Znano Vam je, da je državni poslanec g. L. Svetec tožil Leskovca, vrednika časopisa „Zukunft“, in da sta se pri konečni obravnavi, h kateri je Svetec osebno prišel, poravnala, in mislili boste, da je zdaj konec pravdi, pa kaj še, zdaj se še le začne; Svetec je zopet razžaljen zaradi popisa obravnave v „Zukunft“ in toži zopet, in predmet nove tožbe dal bode še njegov obrazni izrazek, kakor je v omenjenem časniku stalo. Bog nas varuj tolih pravd! Prigovor pravi: Je kje dvanajst Nemcev skupaj, činjijo dvanajstino in jih kdo nagovori, kričijo po policiji. Kako bi se kaj po slovenski ta prigovor glasil?

Leskovce je zdaj tudi od vredništva „Zukunftinega“ čisto ostopil in „Zukunft“ postane zdaj kakor slišim oficiozen list.*) Z oficioznim listom se bode javeljne Svetec pravdal.

V nedeljo 24. t. m. napravijo vsa tukajšna slovanska društva veliko besedo v ogromnih švederskih prostorih v Rudolfshaimu; ustopnina je 50 kr. in celi znesek namenjen je českomu gledišču. Program je jako zanimiv, in pričakovati je obilnega vdeleštva. Ali bodo naši poslanci k tej svečanosti prišli, ali ne? Dozdaj jih še nisem pri nobeni taki priložnosti videl, akoravno smo že več svečanih besed imeli; znabiti se bojimo med poštene Slovence priti? Prepričani naj bodo, da ne bodo imeli vzroka, s kom se pripraviti!

Iz Prage. (Česka narodna slovesnost 16. t. m.) Celo mesto je praznično okinčano. Silno velika truma od vseh strani prihajajočih napolnuje ulice. Pri oknih, na posebno v ta namen napravljenih stalbah (tribunah) celo na strehah in stenah — vse polno ogledalcev. Ob osmih zjutraj so se postavili meščanski vojaki na vstrie (špalier). Mir in naj lepši red je vladal, čeravno je bilo kacic 250.000 ljudi. Mirno in dostojno se je ubogalo prijaznim opombam. Na Jožefovem trgu je bil postavljen paviljon za povabljenega goste z zelenjem okinčan in z belo-rudečim prtem pokrit. Ob 9. so že tje prihajali. Ravno v tem času se napolni tudi stalba napravljena od „Sokola“ kinčana s slovanskimi zastavami in grbi v karolinski dolini. Prizidje na re-sursi je kinčal česki lev na belem in rudečem polju. Po devetih so začeli pokati možnarji na gori Žižki, kar je naznanilo, da se ima nahod (procesija) pričeti. Neobzirni nahod se premakne in 40 godeb na različnih mestih je igralo narodne pesmi. Plapolenje kakih 200 bander nasproti jutrajšnjim sončnim žarkom je dalo veličasten pogled. Ko prispe do prvih hiš karolinske doline, klicalo se je „slava“, „na zdar“ iz tisoč in tisočernih ust. Iz visokih hiš so se spuščali krasni veneci med mimo gredečo trumo. Od konca parka sta stala dva slavnostna obeliska, in po celem parku so se razvijale velikan-

ske zastave. Pri obelisku se pridruži nahodu občinski odbor karolinske doline. Nahod trpel je 2 uri. Ko pride da paviljona, zagrmi slava Palacky-u. Spredej v odprtem vozu g. dr. Kučera z dvema jezdecema na vsaki strani; za njimi godba meščanskih strelcev. Za tem banderje iz Hane in drugih krajev v raznih narodnih oblekah na čvrstih konjih sedé; zadej društva (74) in bratovščine in dijaki v posebni obleki s fesom ali pa čepico iz rujnega žameta. Gredeč se je na vozu tiskala slovesna pesem v 30.000 iztisih in med ljudstvo razdelila.

Ob pol 11. prispe do zidališča. Tam se podpiše osnovalno pismo, ki se je z drugimi dragocenostmi in spisi v bakreni skrinjici v votlino temeljnega kamna položilo. Ko je bilo vse vrejeno, začne dr. Sladkovski slavnostni govor, ki je tudi na čelu tiskan. Med tem se je nad temeljnim kamnom viseča plošča spustila, na kateri so se vidile besede: „Narod sobě 1868.“ Zdaj so zaporedoma stopili h kamnu slavnostni odborniki z lepo kinčanim kladvom in z žlico. Vsak je bil sprejet z mnogobrojnim klicem: „Slava“, kakor njihovi govori, od katerih naj nekaj omenimo. Palacky prvi, ki prime za kladvo, spregovori: V imenu ljudstva Češke in Moravske, kateri deželi so edini in ne razcepiljivi (udari s kladvom); Bog blagoslovi zidanje hrama, v katerem se bode kazala českomu narodu vsakovrstna pravna resnica in krasota. Dr. Rieger: „Kakor stopa naš narod nevtudljivo k zmagi in slavi, tako naj se to gledišče dvigne per angusta ad angusta“. Dr. Klauudy: „Branimo pravico, branimo resnico bodimo složni, le pogumno naprej k rešitvi domovine in naroda“. Kolar: „V umetnosti je nevmrljivost naroda. Rudiš: Petje složi, sloga jači“.

G. Urbanek se konečno zahvali veliki množini za vdeleževanje. Med svečanostjo se oglašajo brez števila brzozjavni pozdravi.

Popoldne je bila ljudska veselica na razgledu. Ta veselica naj bolj priča o zrelosti českeganaroda. Vojaška godba se je odpravila, ker ni svirala narodne pesmi. Na mesto nje je druga stopila, ki je ugodila željam. Tako veselice ima le redko kako ljudstvo. Zvečer se je v Novomeškem gledišču igrala opera „Dalibor“, z uvodom „Veštba Libušina“ za ta večer prav primernim. Pogled predstavlja špiljo, v kateri kliče in pripoveduje Libuši veselje današnjega dneva. Libuši, ki toži o trpljenji českega naroda, se zdaj razvedri lice slišati veselo novico; špilja se razpne in v pozadji se prikaže lepo gledališče.

V Belemgradu 14. maja. X. (Izv. dop.) — Po nekakih listovih (srbski „Zastavi“ v Novemgradu, „Politici“ itd.) raznašajo se vesti, da obstoji v Bosni društvo (komité) za osvobodjenje Bosnjakov od turškega jarma. Stvar ni takova. Bosnjaki prvo niso toliko izobraženi, pa nimajo ni te svesti, da bi na kaj takega mislili; za drugo tudi duh uzajemnosti še ni pri njih predril in tamo še vedno mrzi Bosnjak pravoslavne vere na onega, koji se broji k rimokatolikom ali musulmanom. Kako bi potem bilo mogoče, da je že vse pripravljeno za vstaneč? Pred bi trebalo, da se te tri vere pomirijo, pa da čakajo zgodnega časa, ki izostati ne smé. Tudi mi bi radi, da se čem pred zjedini južno Slovanstvo, radi bi, da se uklonijo vse prepreke, koje še smetajo temu delu. Krivo pak nam je, da se taki glasovi raznašajo tudi po naši slovanski publicistiki, — in da jim se veruje. Letos pomladi kaj se je vse vpilo, pisalo, protestiralo zavolj bolgarskih čet, — i vendar — vse je bilo izmišljeno. To nam je tedaj neprijateljsko časnikarstvo francoski in dunajsko podiglo, a zdaj sami Slovani. Žal nam je, da se to godi, ker se s tem stvari nikakor ne pomaga, ampak le škoduje, ker Turkom daje povoda, da bosanske rodoljube preganjajo. Jeli to pametno, jeli to politično? Pa da je to tudi res, zopet ne bi trebalo pred celim svetom praviti luke buke. Jasno se s tim pokazuje, da sami svojih interesov ne umemo čuvati.

Oni glasovi prinašajo se mi gledé Bolgarov. V koliko je pri njih to res, soditi ne moremo: za celo pa se to reči smé, da je pleme bolgarsko složnejše, prvič ker je dosti veliko, a drugič, ker je tudi jedne vere, pravoslavno. Da je složno, videli smo že pred nekoliko leti, ko je ves narod vstal proti grškemu duhovstvu (fanarijotom), in je vvedel v cerkvi zopet svoje slovanske bogoslužje. Poleg tega ima tudi ljudi, ki bi bili v stanju voditi kaki vstaneč. — Ali jedno nam se od Bolgarov ne dopada, in to je, da oni ne želé v slogi s Slovani biti, da oni trdovratno odbijajo idejo južnega Slovanstva od sebe. Njihovi listovi „Narodnost“ in „Dunavska zorja“ upirajo se vsemu, posebno pa prvi list, ki je postavil sebi v načelo, „Sačuvaj nas Bože naših prijatelja, a od neprijatelja čuvati čemo se sami“. Jeli to čudna ironija? — S to izreko napada naravnost srbsko listove, koji so se zavzimali za južno Slovanstvo! Menda Bolgari hočejo južni Poljaci biti? — Ali se imajo oni bati Srbstva? Bolgarsko pleme je tako veliko kakor srbsko, ako nije večé, zakaj se potem plaši sorodnih bratov? — Temu vzroka najti nisem kos. — Ali nadjamo se, da bo tudi tam predrila misel jedinstva.

To pomlad počenjajo manevri po celi Srbiji, in to veči, nego druga leta. Turška posebno okoli naše granice se oboroža in napravlja obkope na meji. Morda kaj vola.

V saboto daje se tukaj beseda v korist českega narodnega pozorišča. Knež Mihajlo bo tudi prišel na to slovansko veselje; a eto Vam program:

1. uvertira od Titela za glasovir za 4 roke;
2. beseda česka,
3. beseda srbsko-hrvaška,
4. „Hej Slovane“, moški kor,
5. a) „Byvali Čehove“ za moški kor, zložil Škroup,
b) „Ruska narodna pesem“ za moški kor, zložil Dr. Jenko;
6. „Njitra!“ slovačka narodna pesem, za moški kor s pratnjo glasovira, zložil Horejšek.
8. „Kde domov māj?“ zložil Škroup, solo,
9. „Poljska narodna pesma“ peva kor,
10. „Faust“, fantazija od Gounoda, za glasovir za 4 roke.
11. „Bolgarske narodne pesme“, za moški kor s pratnjo glasovira, zložil A. Tovačovski.
12. a) „Naprej!“ slovenska pesem, zložil D. Jenko,
b) „Ruska himna“.

*) Na mesto g. Leskovca je stopil neki Jordan, nekaj zodelavec stare „Presse“. Treba bo odprte oči imeti. Vredn.

Doznajemo, da se je Rusija odrekla vsih svojih pravic, ki jih ima po kapitulacijah v Srbiji — a te so sodstvo nad svojimi tukaj živečimi podajniki v civilnih in kazenskih pravnih. Po tem bodo vsi podajniki Rusije spadali pod jurisdikcijo srbsko. Zavalj te stvari odpotoval je bivši minister na zapad, a Rusija je to odmah potrdila.

Politični razgled.

Kupčijski minister Plener je poslal zbornici poslancev osnovo postave o pogojih in posebnih pravicah železničnega podjetja iz Ljubljane v Trebiž in prosi naj bi se vzela v parlamentarni delo; postava o odrtiji se je zopet nekoliko preuredila; zbornica pritrli preuredbam, kar jih je napravila gosposka zbornica pri medverskih postavi. Pokojnina ministrov se odloči na 4000 gld., ministerskim vdovam na 1000 gld. na leto. V seji od 18. maja je hotel Winterstein poročati o proračunu tekočega leta; nevoljni poslanci so klicali: konec, in bil je konec.

Gosposka zbornica je pritrdirila česki severno-zpadni železnici. Državni zbor bo morebiti svoja dela le dokončal do binškoštnih praznikov, tako da bo mogoče sklicati deželne zборе do 15. junija.

Nadškof Haynald se je podal v zadevah konkordata v Rim. Iz Rim a se piše v nemške liste, da je bila tam zaupna oseba iz Dunaja, ki je vedela povedati, da ni sedajno vladanje niti cesarju niti višim stanovam (kaj pa Slavjanom?) po volji, in da toraj tudi ne bo dolgo trpelo. Nemški listi se temu zaničljivo posmehujejo; mi pa pravimo: Če ni resnično, vsaj ni slabo izmišljeno.

Dunajski listi, kateri zajemajo iz vladnih virov, prinašajo čudno novico, da je ministerstvo prepovedalo namestniku českega dopuščati zapreje ljudske zборе pod milim nebom.

Od dežel zastopanih v državnem zboru zahteva vlada 56,548 novakov (rekrutov).

V Pulji se noč in dan, ob nedeljnih in praznikih dela na cesarskem brodovji. Vse brodovje se ima prirediti, da bode pripravljeno za vsak slučaj.

Verske postavse bo bodo v kratkem potrdile: tako pripovedujejo vladini glasniki.

Cesar ne pojde pred 7. junijem v Prago.

V Pešti se vse pripravlja za novo narodno deželno brambo. Izdelani so že predpisi o večbarvanju, večih vojnih vajah in o vojaški obleki. Brambovci bodo nosili narodne kokarde. Že so sestavljeni obrabci, po katerih se bodo sklicavali brambovci k navadnim mirnim vajam in k vojni službi. Bataljoni se bodo imenovali po komitatih. Veči komitati bodo imeli po 2 bat., manji po jednega.

Od zanesljive strani se trdi, da postane Klapka vendar le deželni brambovski minister.

Princ Napoleon pride v kratkem na Dunaj. Od tod se podá, če bo videl, da mu kaže v Krakovo in potem v Lvov. Na Dunaji si išče odkodovanja za slabo sprejetje v Italiji; zvonjajno ministerstvo bo skrbelo, da se bo njegov prihod dostojno razobesil; brezdvoybeno se bodo zvonili veliki politični zvonci. Da bi med Poljaki kaj posebnega opravil, ni lahko verjetno; Poljaki imajo tudi svoje skušnje o francoskem obetanju. Potem pojde v Carigrad, morebiti tudi v Peterburg, po časnikih vsaj gré glas, da ste se francoska in ruska zopet nekoliko sprijaznila.

Predlog o tobakovem davku, o katerem se je 2 dnéva posvetoval nemški colni parlament v Berolinu, nima sreče. Dva §§. sta že zavrzena. Predlog se bojé ne bo sprejel, ko bi se pa tudi, malo se bo po mnogih premembah ž njim vstreglo vladi.

Zanesljivo se imajo sniti še to poletje v Potsdamu pruski kralj Viljem, ruski cesar Aleksander in Napoleon.

Kakor „Siècle“ pripoveduje, so se v naj novejšem času grof Bismark, Benedetti in general Wimpfen razgovarjali o avstrijski, francoski in pruski politiki v izhodu.

Mir in vojsko prerokuje na Francoskem, kakor ima kdo čas in poveleje. V šalonskem taboru je povdarjal cesarski general Failly, da ni vojska nič tako nemogočega. Zdalj bo neki zopet cesarski minister v cesarjevemu imenu povdarjal mir. Vse se godi v cesarskem imenu, križ je pri tacem ravnanju le ta, da se ravno cesarskim besedam nič ne veruje, ali da veruje vsakdo to, kar si želi.

Francoski vladi glavo beli neki prepir med algjerskim škofom Lavigerijem in cesarjevemu poveljnikom Mak-Mahonom, vojvodom Mažentskim. Vlada se noče zameriti niti duhovstvu niti armadi. Vladi nasprotni listi pa se radujejo nad to vladino zadrego in pohlepno razglasaajo vsako dobrotnico tega prepira. Razdvoj v Tunisu se bo menda mirno poravnal; Beg je neki francoski ultimatum sprejel in potrdil.

Iz Niša se poroča, kako se je turški paša prepričal o zadovoljnosti ljudski. Pustil je namreč najstarejše kmete predse poklicati in jih vprašal: Ali hočete še znanprej turški ostati, ali se raje Srbiji podvrčite. Kmetje, ki so že vedeli iz stare skušnje, kako se more takim gospodom odgovarjati in so videli tudi turško armado in topovska žrela okoli sebe, so odgovorili: Mi smo bili cesarski in ostanemo cesarski; sultanu davkó plačujemo in jih bomo plačevali; kaj nam Srbija mar! In paša je bil zadovoljen in ž njim vsi turški prijatelji. O, Turki tudi niso na glavo padli, in znajo ljudsko mnenje dobro zasledovati; škoda da nimajo še stenografičnih protokolov.

Ljudsko gibanje v Bosni pričenjajo večidel mohamedanski veči posestniki. Protestujejo proti povišenju davka in tirjajo, naj se odpravijo uradniki, ki ljudstvo odirajo.

12. t. m. je bila velika ljudska skupščina v Banjaluki, ki je svoje sklepe predložila ne le nižji uradni, ampak tudi Osmanu Paši v Sarajevu. Na to je poslal Osman Paša vojakov v Banjaluko, ki bodo revnemu ljudstvu vzeli še to malo, kar ima.

Tiskova pravda g. Sveteca proti „Zukunft“.*)

(Konec).

Zatim se pokličeta svedoka. Prvi g. Jenko pove to-le:

„Sveteca poznam od leta 1851; ko je lani na Dunaj v drž. zbor prišel, me obišče enkrat v uradnji in drugokrat v parku. O mnogem se pomenkovaje ga vprašam: Kako to, Slovenci objubili ste pri shodu federalistov, da ne bote šli v državni zbor in ste vendar zdaj tukaj, mislim, da se Vam tukaj ne bo pogodilo s federalizmom. Na to je odgovoril Svetec: Ta je prva in je tako-le kazal (miganje prstov, ki denar pomeni).“ To sem po priliki povedal g. Leskovecu, pa ne z namonom, pričati o tem pred sodnijo.

Svetec to tají ter pravi, da tega ni mogel reči, ker „ta je pa vendar ta prva“ ni pravilna slovenščina in sodnikom mora biti znano, da je vrli slovenski slovničar.

Drugi svedok g. Batovec izpové, da je nesel g. Svetecu načrt mirne poravnave, pri kateri priliki je gospod Svetec rekel: „Jeli ste zvedeli to od gospod Jenko-ta“.

Gospod Leskovec govori za —, g. Svetec zoper to, da bi prisegala svedoka. Sodniki odločijo, da ne, ker izjavi svedokov niso odločni in enega pomena. Prisega posameznega za eno in isto stvar pa ne zadostuje.

G. Svetec predlaga, da se gosp. Leskovec kaznuje po §. 493. z ječo (6—12 mesecev) in z zgubo 60—300 gld. kavcije.

Na to se zagovarja g. Leskovec s tem, da je poskušal pomiriti se z nasprotnikom in da se zaradi tega ni mogel složit, ker ne more to za laž razglasiti, kar je pa po svojem notranjem prepričanju resnica.

Le tisti se pregreši po §. 488 zoper poštenje, ki drugemu spodtika nepošteno djanje. V čem pa obstoji to nepošteno djanje? Toživcu ni jasno, kaj se mu je podtikalo ali zmišljena stvar, ali nepošteno djanje. Govori se o razlogih, zaradi katerih je g. Svetec v drž. zboru, čeravno se ne strinja s tem njegov program. Po besedah tožbe je pohlep po denarjih razlog. Ta pohlep pa ni djanje, k večem le lastnost. O lastnosti pa §. 488 nič ne omeni. Ako pravi toživec, da ga dotični članek omadežuje v javnem mnenji, ga moram prašati, katero mnenje; ali mnenje človeštva sploh? Po mojih mislih ne; ali morebiti mnenje volilcev, ki se še ni objavilo. V „Novicah“ se kaj takega ne najde. V drugih slov. časnikih se kaže, da niso vsi Slovenci zadovoljni ž njegovim postopanjem; pa nezadovoljni so bili že pred 19. aprilom l. l. in sicer zaradi njegove nedosledne politike, ne zaradi te ali one besede iz ust gosпода Sveteca. Na dostojanstvo drž. poslanca se kazenske postavse leta 1852 nič ne ozira, kakor tudi ne na politično pravnost. Ktero je tedaj javno mnenje po Svetevih mislih? Mnenje Slovencev oz. časnikarstva in g. Svetec sam priznava, da le deloma slov. časnikarstva; pa to se ni izrazilo od 17. in 19. aprila sem. Kako se more na to opirati? Kar se je pisalo v slov. časnikih pred 17. aprilom, me ne briga, kajti članek je bil tiskan 17. aprila, in le ta članek zamore obsegati tožba. Vse drugo je zakasnjeno.

Ko je toživec 16. aprila dotični preklic v „Slov. Narodu“ dal natisniti, imel je one besede za nedolžno šalo. In danes toži g. Svetec „Zukunft“ zaradi te šale, in jo imenuje nepošteno in objavljenje šale kazni vredeu pregrešek. Meni se dozdeva, da mož s takimi rečmi ne šali.

Konečno še omenim, da Svetec v „Slov. Narodu“ ni noben preklic, ker ob enem pravi da in ne.

Po mojih mislih bi imela obravnavati se današnja pravda pred porotnimi sodniki, ki niso vezani na točke, ki bi jo končali z razsodkom, da nisem kriv. Ponujal sem že toživcu medsebeno zadostenje, kar pa ni hotel. Čeravno bi imel prizanašati kot zagovorniku slovanskih zadev, še polajškov ne omeni, kar navadno celo državni pravdnik stori, ako zagovarja državne zadeve.

Po razgovoru med strankami in sodnikom se sklene mirna pogodba po kateri g. Svetec začasno odstopi od tožbe, če g. Leskovec v prih. listu t. j. 14. t. m. g. Svetcu očitno čast povrne in le, ako se to res zgodi, odstopi tudi od tožbe za zmirom. S tim je končana razprava.

* V št. 116 v „Zukunft“ popravlja g. Svetec sporočilo o tožbi: 1. On ni rekel, da morajo sodniki vedeti, da je dober slovničar, ampak le, da je g. Leskovecu javaljne znano, da razume dobro slovenski; 2. je izpuščena objava g. Leskoveca, da je hotel naznaniti z besedo: denarji le gmotne zadeve državne in deželne; 3. je izpuščen poved g. Jenkote, da sta se pogovarjala gg. Svetec in Jenko le o gmotnih zadevah deželnih, ne pa o dnini.

Javne dražbe 23. maja.

Krajnsko: I. izv. dražba Jašekovo pos. št. 2, vred. 2675 gld. in 2950 gld. z mlinom vr. 700 gld. pri okr. ur. v Ljubljani.

Prest. III. izv. drž. Košeninovo pos. v Podrečji urb. št. 39, pri okr. ur. v Kranji; cena neprem. 3516 gld. prem. bl. 65 gld.

I. izv. drž. tirjatve Uršule Lukec vm. Zajc na rektf. št. 68 a tom. I. fol. 91 Lustthal zavarovane, 600 gld. vred. zar. 40 gld.

III. izv. drž. pos. Luka Bizjaka pri okr. ur. v Postojni.

Štajersko: II. dražba prem. blaga g. Macherja v Šöpfungendorfu v rad-gonskem okraji; cena 137 gld.

I. izv. drž. Stahelovo pos. urb. št. 90 ad Spital Neu-Cilli pri okr. ur. na Vranskem zar. 295 gld. 78 n.; cena 1500 gld.

II. izv. dražba pos. Jurja in Marije Weiss urb. št. 340 A ad Negau zar. 40 gld. 59 n.

Koroško: II. izv. dražba pos. Karla Ferka št. 2, v Pliberku v zem. knjigi tom. I, fol. 22 pri okr. ur. v Pliberku zar. 60 gld. 45 n.; cena 600 gld.

I. izv. drž. pos. Al. Dreierja urb. št. 36/4 ad Waisenberg pri okr. ur. v Velkovecu zar. 199 gld. 66 n.; cena 2977 gld. 65 n.

Dunajska borza od 20. maja.

5% metalike 55 fl. 80 kr.	Kreditne akcije 182 fl. 20 kr.
5% metalike z obresti v maju in nov. 56 fl. 70	London 116 fl. 70 kr.
5% narod. posojilo 62 fl. 10 kr.	Srebro 114 fl. 85 kr.
1860 drž. posojilo 79 fl. 90 kr.	Cekini 5 fl. 56 kr.
Akcije narod. banke 69 fl. 9 kr.	